

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 595/2025-37

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], zastúpeného URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti uzneseniu Okresného súdu Senica č. k. 23Tp/9/2025-47 zo 17. júla 2025 a konaniu, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave č. k. 6Tpo/54/2025-151 z 12. augusta 2025 a konaniu, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Tost/31/2025 z 26. augusta 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 28. augusta 2025 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2, 4 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa čl. 8 ods. 1, 2, 3 a 5 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 9 ods. 1, 3 a 4 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach uznesením okresného súdu č. k. 23Tp/9/2025-47 zo 17. júla 2025 a konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, uznesením krajského súdu č. k. 6Tpo/54/2025-151 z 12. augusta 2025 a konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3Tost/31/2025 z 26. augusta 2025. Sťažovateľ tiež navrhuje zrušiť napadnuté uznesenie krajského súdu a vrátiť mu vec na ďalšie konanie a rozhodnutie. Zároveň žiada, aby ústavný súd prikázal krajskému súdu, aby sťažovateľa prepustil z väzby. Sťažovateľ si uplatňuje aj finančné zadosťučinenie vo vzťahu k okresnému súdu vo výške 4 000 eur, vo vzťahu ku krajskému súdu vo výške 5 000 eur a vo výške 1 000 eur vo vzťahu k najvyššiemu súdu. Popritom si uplatňuje aj náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

2. Podaním doručeným ústavnému súdu 22. septembra 2025 zmenil sťažovateľ petit svojej ústavnej sťažnosti vo vzťahu k finančnému zadostučineniu uplatnenému proti najvyššiemu súdu, ktoré navýšil na 3 000 eur, a zároveň pripojil napadnuté uznesenie najvyššieho súdu z 26. augusta 2025. Podaním doručeným ústavnému súdu 20. októbra 2025 právny zástupca sťažovateľa doplnil ústavnú sťažnosť doplnením príloh dohodou o plnej moci na zastupovanie sťažovateľa podpísanou aj samotným sťažovateľom (oproti pôvodnej dohode o plnej moci na zastupovanie sťažovateľa podpísanej oboma jeho rodičmi).

3. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva nasledujúci skutkový stav: Vyšetrovateľ vzniesol 14. júla 2025 sťažovateľovi obvinenie v bode I pre obzvlášť závažný zločin vydieračského únosu formou spolupáchateľstva a v bode II pre zločin lúpeže. Následne 16. júla 2025 podal prokurátor návrh na vzatie sťažovateľa do väzby, o ktorom rozhodol sudca pre prípravne konanie okresného súdu napadnutým uznesením zo 17. júla 2025 tak, že sťažovateľa podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku vzal do väzby, neprijal písomný sľub sťažovateľa a väzbu nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka, pričom väzba sa započítava od 14. júla 2025 od 11.30 h. Sťažovateľ proti predmetnému uzneseniu podal sťažnosť, ktorú odôvodnil prostredníctvom obhajcu 24. júla 2025. Príslušný súdny spis bol postúpený krajskému súdu 5. augusta 2025. Sťažovateľ ale už 4. augusta 2025 podal sťažnosť na prietiahy proti sťažnostnému (krajskému) súdu podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku. Krajský súd 11. augusta 2025 vyzval sťažovateľa spraviť vyhlásenie, či trvá na svojej sťažnosti podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku (sťažovateľ na tejto sťažnosti trval a žiadal, aby bola sťažnosť postúpená nadriadenému súdu), a napadnutým uznesením z 12. augusta 2025 rozhodol tak, že sťažovateľovu sťažnosť zamietol a substituenty väzby (peňažnú záruku, písomný sľub sťažovateľa a záruky dôveryhodných osôb) neprijal. Napokon 26. augusta 2025 najvyšší súd napadnutým uznesením zamietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Podľa sťažovateľa rozhodovanie o jeho väzbe trvalo spolu 39 dní, čo nie je v súlade s rozhodovacou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), čo sa týka urýchleného rozhodovania o podanej žiadosti o prepustenie z väzby. Sťažovateľ pritom poukázal na judikatúru ESLP, ktorý vyčítal vnútroštátnym orgánom, ak rozhodovanie o väzbe presiahlo 40 dní. Sťažovateľ teda tvrdil, že rozhodovanie o jeho väzbe trvalo neakceptovateľne dlhú dobu, čo považoval za zásadnú vadu väzobného konania, ktorá je bez ďalšieho dôvodom na zrušenie napadnutého uznesenia krajského súdu a tiež na vydanie príkazu krajskému súdu na prepustenie sťažovateľa z väzby. Okrem toho sťažovateľ namietal aj dĺžku rozhodovania pred najvyšším súdom o jeho sťažnosti podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku. Poukázal pritom na § 55 ods. 5 Trestného poriadku, podľa ktorého musí o sťažnosti podľa odseku 3 rozhodnúť senát nadriadeného súdu do 5 dní od prevzatia veci. Sťažovateľ tu uviedol, že medzi jeho vyhlásením adresovaným krajskému súdu 11. augusta 2025 a rozhodnutím najvyššieho súdu 26. augusta 2025 uplynulo 15 dní, čo bolo podľa sťažovateľa neprípustné v kontexte rozhodovania o jeho vzatí do väzby.

5. Sťažovateľ tiež tvrdil, že sa krajský súd nevysporiadal dostatočne s námietkou dôvodnosti podozrenia proti nemu, ktorá predstavuje *conditio sine qua non* väzobného stíhania. Vo svojej

sťažnosti proti napadnutému uzneseniu okresného súdu tvrdil, že dôvodnosť trestného stíhania proti jeho osobe je založená iba na výpovedi poškodeného [REDAKOVANÉ] a subsidiárne na výsluchu dvoch spriaznených osôb sťažovateľa (jeho právničky a jeho priateľky). Podľa sťažovateľa ustálená rozhodovacia prax hodnotí kriticky dôvodnosť trestného stíhania len na podklade oznamovateľa/poškodeného, ktorá nie je podložená žiadnymi priamymi alebo nepriamymi dôkazmi, ktoré by tvorili ucelenú reťaz preukazujúcu aspoň dôvodné podozrenie vo vzťahu k obvinenému. Sťažovateľ namietal, že krajský súd sa nedostatočne vysporiadal s dôveryhodnosťou poškodeného a tiež nepodrobil kritickému skúmaniu výpovede z druhej ruky od osôb, ktoré majú blízky citový vzťah s poškodeným. Odkazoval pritom na zásadu prezumpcie neviny, zásadu *in dubio pro reo* a judikaturu všeobecných súdov týkajúcu sa rozhodovania o vine a treste. Okrem toho zdôraznil, že po poslednej novele Trestného poriadku majú už aj samotné orgány činné v trestnom konaní povinnosť zastaviť trestné stíhanie v prípade, ak je dostatočne odôvodnený záver, že sa skutok nestal alebo že ho nespáchal obvinený, resp. ak skutok nie je trestným činom.

6. K samotnému dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažovateľ namietal, že tento nemôže byť daný z objektívnych dôvodov, pretože od posledného stretu (t. j. 16. júna 2025) nebol sťažovateľ s poškodeným v žiadnom fyzickom alebo osobnom kontakte. Sťažovateľ argumentoval, že na vydieračský únos, resp. lúpež je potrebná fyzická prítomnosť, pričom od skutku (16. júna 2025) do zadržania sťažovateľa (14. júla 2025) nebol zo strany sťažovateľa ani náznak protiprávnej činnosti. Táto argumentácia podľa sťažovateľa oslabuje dôvodnosť preventívneho dôvodu väzby, pričom krajský súd sa s ňou v napadnutom uznesení vôbec nevysporiadal. Krajský súd mal odôvodňovať dôvod preventívnej väzby na podklade spôsobu spáchania skutku a osobnosti sťažovateľa, pričom bližšie nerozvedol, v čom mali spočívať negatívne stránky jeho osobnosti. Sťažovateľ pritom zdôraznil, že nikdy v minulosti nebol trestne stíhaný a ani v období približne mesiaca medzi skutkom, ktorý sa mu kladie za vinu, a jeho zadržaním sa nepokúšal spáchať trestný čin proti poškodenému a ani sa ho nesnažil kontaktovať alebo sa s ním spojiť.

7. Sťažovateľ rozporoval závery krajského súdu aj vo vzťahu k nahradeniu jeho väzby. Najmä vo vzťahu k ponúknutej peňažnej záruke vo výške 40 000 eur zo strany jeho otca sťažovateľ zastával názor, že výška tejto finančnej záruky sama osebe predstavuje výnimočnú okolnosť predpokladanú § 80 ods. 2 Trestného poriadku. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti proti uzneseniu, ktorým bol vzatý do väzby, aj vo svojej sťažnosti podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku žiadal vypočúť osoby, ktoré zložili záruku v jeho mene, no krajský súd a ani najvyšší súd tieto výsluchy nepovažovali za potrebné vykonať. Sťažovateľ s týmto záverom nesúhlasil a domnieval sa, že tak došlo k opomenutiu zásadných dôkazov, a ohradil sa aj proti záveru krajského súdu, že jedna z osôb ponúkajúcich záruku za sťažovateľa (správca farnosti [REDAKOVANÉ]) v skutočnosti sťažovateľa osobne nepozná, keď vo svojom písomnom potvrdení o vierohodnosti uviedol, že pozná sťažovateľových rodičov aj jeho širšiu rodinu, z čoho mal odvodiť, že bezúhonný a čestný je aj sťažovateľ. Podľa sťažovateľa z inkriminovaného vyjadrenia vyplýva, že ho [REDAKOVANÉ] pozná celý život.

8. Uplatnené finančné zadostučinenie proti všetkým trom súdom sťažovateľ odôvodnil mimoriadne intenzívnym zásahom do jeho práv, ktorý je prítomný pri väzbe, pričom tento mal v tomto prípade nastať arbitrárnym, nezákonným a ústavne nonkonformným spôsobom.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva na osobnú slobodu a práva na prednostné a urýchlené rozhodnutie o sťažnosti proti vzatiu do väzby napadnutým uznesením okresného súdu, napadnutým uznesením krajského súdu, ako aj napadnutým uznesením najvyššieho súdu a postupom, ktorý predchádzal vydaniu týchto rozhodnutí.

10. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

III.1. K namietanému porušeniu práva na prednostné a urýchlené rozhodnutie o osobnej slobode:

11. Sťažovateľ namietal, že rozhodovanie o jeho osobnej slobode na okresnom súde a krajskom súde trvalo spolu 39 dní, ale vo svojej ústavnej sťažnosti a ani v jej doplnení nekonkretizoval, ako k tomuto rozsahu došiel. Z ústavnej sťažnosti je pritom zrejmé iba to, že k obmedzeniu jeho osobnej slobody došlo 14. júla 2025 (okresný súd ho vzal do väzby 17. júla 2025) a konečné rozhodnutie o jeho väzbe vydal krajský súd 12. augusta 2025, čo predstavuje 29 dní od obmedzenia osobnej slobody do finálneho rozhodnutia o sťažovateľovej väzbe.

12. Súdne preskúmanie zákonnosti pozbavenia osobnej slobody kladie nároky (okrem iného) na rýchlosť tohto preskúmania. Ústavný súd už vo svojej judikatúre k rozhodovaniu všeobecných súdov o väzbe obvineného/obžalovaného uviedol, že aj keď sa jednotlivé lehoty z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchlenia posudzujú podľa všetkých okolností prípadu, spravidla lehoty rátané na mesiace sú príliš dlhé a nevyhovujú týmto požiadavkám (III. ÚS 7/00, I. ÚS 18/03). V tejto súvislosti ústavný súd konštatoval, že požiadavke, aby súd bezodkladne rozhodol o zákonnosti väzby v zmysle čl. 17 ods. 2 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru, nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla nemôže zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca týždne (III. ÚS 126/05, III. ÚS 216/07, III. ÚS 147/2011, I. ÚS 276/2019, I. ÚS 299/2019, II. ÚS 86/2019, II. ÚS 400/2019, III. ÚS 684/2024 a i., tiež rozsudok ESĽP Bezicheri proti Taliansku z 25. 10. 1989, sťažnosť č. 11400/85).

13. V súvislosti s už uvedenými východiskami ústavný súd konštatuje, že v rámci rozhodovania okresného súdu a krajského súdu o sťažovateľovej väzbe nenastala nečinnosť trvajúca týždne (čo napokon netvrdil ani sám sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti, pozn.), keď obidva stupne súdov rozhodli do jedného mesiaca, hoci v predmetnej trestnej veci je väzobne stíhaných viacero obvinených. Vzhľadom na tieto okolnosti by bola v relevancii aj dĺžka rozhodovania v trvaní 39 dní uvádzaná sťažovateľom, ktorú by nebolo možné považovať za rozpornú ani so sťažovateľom uvádzanými rozhodnutiami ESĽP.

14. V doplnení svojej ústavnej sťažnosti sťažovateľ do obdobia rozhodovania o jeho väzbe pripočítal aj dobu rozhodnutia najvyššieho súdu o jeho sťažnosti podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku. Sťažovateľ pritom túto svoju sťažnosť proti krajskému súdu podal ešte skôr

(4. augusta 2025), ako bol príslušný spisový materiál krajskému súdu predložený (5. augusta 2025). Ústavný súd na tomto mieste konštatuje, že rozhodovanie o sťažnosti podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku nie je rozhodovaním o osobnej slobode, a preto sa naň nevzťahujú parametre na prednostné a urýchlené rozhodovanie. Z tohto dôvodu ani potenciálne (a sťažovateľom namietané) porušenie zákonnej lehoty podľa § 55 ods. 5 Trestného poriadku nemohlo mať vplyv na sťažovateľovo právo na prednostné a urýchlené rozhodnutie o osobnej slobode. Sťažovateľov postup, keď k dobe rozhodovania o jeho väzbe okresným súdom a krajským súdom pripočítal aj dobu potrebnú na vydanie rozhodnutia o sťažnosti podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku, teda nemožno považovať za relevantný. Na okraj ústavný súd dodáva, že ani najvyšší súd v rozhodnutí o tejto sťažnosti neidentifikoval v postupe krajského súdu pri rozhodovaní o väzbe sťažovateľa žiadne prietahy.

15. Ústavný súd s poukazom na už uvedené konštatuje, že doba rozhodovania o väzobnom stíhaní sťažovateľa bola v súlade s požiadavkou na neodkladné rozhodnutie o väzbe, t. j. v limitoch ústavných požiadaviek kladených na rýchlosť rozhodovania o väzbe. Na základe uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že napadnutý postup okresného súdu a krajského súdu pri rozhodovaní o väzobnom stíhaní sťažovateľa nevykazuje také ústavne relevantné nedostatky, ktoré by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohli reálne viesť k vysloveniu porušenia označených práv sťažovateľa, a preto ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.2. K porušeniu základného práva na osobnú slobodu napadnutým uznesením okresného súdu:

16. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07, I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

17. Zmyslom a účelom už uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám

zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

18. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh je zrejmé, že napadnuté uznesenie okresného súdu bolo predmetom súdneho prieskumu realizovaného krajským súdom na základe sťažovateľom podanej sťažnosti. Konanie o tejto sťažnosti bolo skončené napadnutým uznesením krajského súdu. Pre rozhodnutie ústavného súdu v časti namietaného porušenia označených práv napadnutým uznesením okresného súdu je teda podstatné, že existoval „iný súd“, na ktorý poukazuje čl. 127 ods. 1 ústavy. To vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum sťažnosťou prezentovaného porušenia označených práv zaručených ústavou a dohovorom napadnutým uznesením okresného súdu. Na prerokovanie tejto časti ústavnej sťažnosti nemá ústavný súd danú právomoc, preto ju bolo potrebné v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde].

III.3. K porušeniu základného práva na osobnú slobodu napadnutým uznesením krajského súdu:

19. Proti napadnutému uzneseniu krajského súdu smerovali námietky sťažovateľa týkajúce sa dôvodnosti samotného podozrenia proti nemu, absencie podmienok preventívnej väzby a napokon aj spôsobu, akým sa krajský súd vysporiadal s jeho návrhmi na nahradenie väzby.

20. Čo sa týka dôvodnosti podozrenia zo spáchania trestných činov, ktoré sa mu kladú za vinu, sťažovateľ tvrdil, že táto je založená iba na výpovedi poškodeného [REDAKOVANÉ] a subsidiárne na výsluchu dvoch spriaznených osôb sťažovateľa. Toto tvrdenie sťažovateľa nie je objektívne. Podľa napadnutého uznesenia krajského súdu v spojení s napadnutým uznesením okresného súdu, na ktoré krajský súd odkazoval, dôvodnosť trestného stíhania vyplýva okrem výpovede poškodeného [REDAKOVANÉ] (ktorý nateraz podrobne a nemenne vypovedá o skutkových okolnostiach tak, ako sú premietnuté do skutkovej vety) a výpovedí svedkýň [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] (pričom tieto svedkyne potvrdzujú, že verzia, akú im prakticky hneď po skutku prezentoval poškodený, je zhodná s verziou, ktorú tvrdí poškodený) aj z listinných dôkazov, najmä z lekárskeho správ týkajúcich sa zranení poškodeného, z fotografií zachytávajúcich zranenia poškodeného, zo zvukových nahrávok, poukazujúc na verbálnu komunikáciu medzi sťažovateľom a poškodeným. Z odborného vyjadrenia INTRO.CO. s.r.o., Autorizovaný servis Mercedes-Benz, Holíč k hodnote veci – osobného motorového vozidla zn. Mercedes Benz E 350d, roku výroby 2016 s najazdenými 160 000 km vyplýva hodnota vozidla k mesiacu jún 2025 vo výške 21 120 eur. Sťažovateľovi a jeho trom spoluobvineným pritom orgány činné v trestnom konaní kladú za vinu, že pre marginálnu zámienku (nesplnenie záväzku) sa mali hrozbou násillia za použitia noža zmocniť poškodeného, odvieť ho k lesu, zbit' ho, vyhrázať sa mu a vynucovať si takým spôsobom plnenie vyplývajúce z ich záväzkového vzťahu. Poškodený ich mal prosiť, aby ho nechali, aby ho pustili. Všetci po ňom mali hulákať, aby zavrel hubu, lebo že ho zahrabú, mali sa mu vyhrázať, že uvidí, ako dopadne. Samotný sťažovateľ mu mal opakovať, že či vie, kto on je, že vie, kde býva, kde pracuje, kde má salón, kde býva jeho rodina. Mal sa mu vyhrázať, že nech ho

ani nenapadne ísť na políciu, lebo si to odnesie on aj jeho rodina, že ho nabadúce nespoznajú, ako ho dobije. Následne mu mali zobrať vozidlo Mercedes Benz triedy E s EČV: ██████████, pokiaľ nesplní svoj záväzok voči sťažovateľovi.

21. Ústavný súd konštatuje, že v danom prípade výpoveď poškodeného spolu s výpoveďami svedkýň a ostatnými dôkazmi vytvárajú ucelenú reťaz preukazujúcu aspoň nateraz dôvodné podozrenie vo vzťahu k obvineným. K námietke sťažovateľa, že orgány činné v trestnom konaní majú po novele Trestného poriadku povinnosť zastaviť trestné stíhanie (v zákonom stanovených prípadoch, pozn.), ústavný súd podotýka, že táto povinnosť orgánov činných v trestnom konaní žiadnym spôsobom nesúvisí s rozhodovaním súdu o väzbe. Napokon k námietkam sťažovateľa, ktorými odkazoval na prezumpciu nevinu, resp. na zásadu *in dubio pro reo* a judikatúru všeobecných súdov týkajúcu sa rozhodovania o vine a treste, ústavný súd dodáva, že krajský súd napadnutým uznesením nerozhodoval o vine či nevine sťažovateľa, posudzoval iba to, či v danom štádiu trestného stíhania (t. j. na jeho začiatku) zistené skutočnosti dostatočne odôvodňujú podozrenie zo spáchania skutku, ktorý je trestným činom, konkrétnymi osobami.

22. Čo sa týka dôvodu preventívnej väzby, krajský súd v napadnutom uznesení zdôraznil, že sťažovateľ sa mal protiprávneho konania dopustiť 16. júna 2025 aj v čase okolo 15.00 h, aj okolo 16.00 h, čiže nemalo ísť o jednorazové konanie proti poškodenému, ktorému mal opakovať, že pozná jeho osobné a rodinné pomery, a vyhrážať sa mu v prípade oznámenia polícii ujmou jeho rodine a ujmou na zdraví jemu samému. Z hlasových správ, ako aj z komunikácie medzi poškodeným a sťažovateľom je zrejmé, že sťažovateľ nie je vysporiadaný so stavom, v akom sa nachádza, pokiaľ ide o finančné prostriedky, ktoré mu má dlžiť poškodený, má pocit nadradenosti a pocit moci. Súdy videli obavu z pokračovania v trestnej činnosti u obvinených práve z dosiaľ zistených skutočností viažucich sa na osoby obvinených a spôsob prevedenia skutku, z ktorého sú obvinení dôvodne podozriví. Súdy prihliadli aj na tvrdenie prokurátora v návrhu na vzatie obvinených do väzby, podľa ktorého konanie, ktoré je obvineným kladené za vinu, môže niesť prvky narušených brzdiacich mechanizmov, pričom je dôvodná obava, že takéto praktiky by mohli pokračovať nielen proti poškodenému, ale aj proti iným osobám, s ktorými by mal sťažovateľ obchodné nezhody. Prokurátor v návrhu dôvodil tiež tým, že zastrešovateľom celého skutku mal byť práve sťažovateľ, ktorý si mal na dosiahnutie majetkového plnenia zobrať ďalšie osoby, a to ██████████ známeho ako boxera, ██████████, zrejme agresívnu osobu a užívateľa omamných a psychotropných látok, a ██████████, ktorý ako sám tvrdí, svojím zjavom vzbudzuje rešpekt.

23. Ústavný súd na základe uvedeného konštatuje, že krajský súd sa primeraným a dostatočným spôsobom vysporiadal s dôvodnosťou preventívnej väzby, ako aj s námietkami sťažovateľa týkajúcimi sa objektívnej nemožnosti existencie dôvodu preventívnej väzby. Taktiež relevantným spôsobom odôvodnil, v čom mali spočívať negatívne stránky osobnosti obvinených, resp. spôsobu spáchania predmetného skutku, a to práve vo vzťahu k dôvodom preventívnej väzby. Krajský súd zároveň správne zdôraznil, že každé rozhodovanie o väzbe sa odohráva len v rovine pravdepodobnosti, a nie istoty, čo sa týka dôsledkov, ktoré môžu nastať, ak obvinený nebude držaný vo väzbe (pozri napr. II. ÚS 67/2013, I. ÚS 162/2016). Inak vyjadrené, pri rozhodovaní o väzbe súd môže riziko páchania trestnej činnosti len odhadovať (prognózovať), preto nie je nevyhnutne potrebné, aby zo strany väzobne stíhaných obvinených už k takýmto konaniam alebo pokusom o nich došlo.

24. Pokiaľ ide o nahradenie väzby pri právnej kvalifikácii skutku ako obzvlášť závažného zločinu podľa § 11 ods. 3 Trestného zákona výnimočnými okolnosťami prípadu, v tejto súvislosti sa predpokladá vyššia miera rizika, že osoby stíhané za závažnú trestnú činnosť by sa v prípade ich prepustenia z väzby snažili utiecť alebo sa skrývať, aby sa tak vyhli trestnému stíhaniu, pôsobili na svedkov, znalcov či spoluobvinených s úmyslom mať objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie či pokračovali v trestnej činnosti. Podmienka zisťovania takýchto výnimočných okolností na nahradenie väzby zárukou tak sleduje legitímny cieľ a je ústavne udržateľná (III. ÚS 431/2015, nález ústavného súdu č. k. III. ÚS 478/2015-77 zo 7. apríla 2016, bod 29). Aj k námietkam týkajúcim sa nahradenia väzby sťažovateľa sa krajský súd podrobne vyjadril. V prvom rade zdôraznil, že prepustenie na základe záruky podľa § 80 Trestného poriadku je len možnosťou, nie oprávnením osoby pozbavenej osobnej slobody (III. ÚS 478/2015), s čím ústavný súd súhlasí, keďže uvedená skutočnosť zrozumiteľne vyplýva z doslovného znenia Trestného poriadku v § 80 ods. 1 (... ak je daný dôvod väzby... môže... ponechať obvineného na slobode alebo prepustiť na slobodu). Krajský súd tiež konštatoval, že konanie obvinených malo niest' známky násillia, ktoré evokuje, že ide o agresívne osoby. K sťažovateľovej námietke, že samotná výška poskytnutej peňažnej záruky je výnimočnou okolnosťou, krajský súd správne uviedol, že výnimočné okolnosti prípadu je potrebné posudzovať z hľadiska pomerov páchatel'a a okolností posudzovaného prípadu. Výnimočné okolnosti prípadu sú také okolnosti, ktoré sú svojím významom, resp. charakterom obdobné ako v prípade mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona. Tento záver krajského súdu nie je síce v komplexných ústavných a zákonných súvislostiach úplný, v okolnostiach sťažovateľovej veci potrebu kasačnej intervencie ústavného súdu nevyvoláva. Ústavný súd už v iných skutkových súvislostiach (III. ÚS 232/2024) poukázal na to, že „relatívne vysoká peňažná záruka“ (v danom prípade v sume 30 000 eur) môže patriť medzi výnimočné okolnosti prípadu v zmysle § 80 ods. 2 Trestného poriadku, pričom v prípade jej ponúknutia je potrebné sa vysporiadať s osobnými, rodinnými, majetkovými a sociálnymi pomermi obvineného, osoby poskytujúcej záruku, ako aj vplyvom osoby poskytujúcej záruku na osobný a rodinný život sťažovateľa. Vzhľadom na to, že väzobné stíhanie je krajným prostriedkom obmedzenia osobnej slobody, je tak potrebné pri rozhodovaní o ďalšom trvaní väzby uprednostniť rozumné alternatívy nahradzujúce väzbu (III. ÚS 523/2021, bod 27, III. ÚS 520/2021, bod 14). Peňažná záruka ako jeden z alternatívnych prostriedkov nahradenia väzby je na rozdiel od ostatných prostriedkov nahradenia väzby tvorená dvomi zložkami. Prvú zložku tvorí jej samotná povaha ako prostriedku nahradenia väzby. Druhú zložku tvorí jej konkrétna peňažná výška, ktorá je spojená s procesnou iniciatívou, či už obvineného, alebo osôb oprávnených konať v jeho prospech na jej poskytnutie (II. ÚS 317/2024).

25. Krajský súd (aj odkazujúc na závery sudcu okresného súdu), rozhodujúc o návrhoch sťažovateľa smerujúcich k náhrade väzby a konkrétne vo vzťahu k peňažnej záruke, uviedol: „*Ponúknutú peňažnú záruku podľa názoru krajského súdu nie je možné prijať pri prebiehajúcim stíhaní za obzvlášť závažný zločin nielen pre absenciu výnimočných okolností prípadu, ale aj preto, že takáto alternácia väzby obvineného v okolnostiach tohto prípadu, ktoré sú opísané vyššie, zohľadňujúc aj osobu obvineného, nie je adekvátna, resp. dostatočná. Podľa krajského súdu peňažná záruka nielen samostatne, ale ani vo vzájomnej kombinácii s ostatnými riešenými alternáciami nie je spôsobilá rozptýliť obavu z pokračovania v trestnej činnosti zo strany obvineného [REDAKOVANÉ] v prípade jeho prepustenia na slobodu.*“ Z uvedeného vyplýva, že výsledkom

neprijatia peňažnej záruky bola skutočnosť, že všeobecné súdy s odkazom na hodnotenie osoby sťažovateľa a povahu a okolnosti trestnej činnosti, za ktorú je v súčasnosti trestne stíhaný (čo sú legitímne kritéria posudzovania výnimočných okolností prípadu), artikulovali obavu z nespôsobilosti alternatívnych prostriedkov (aj v ich kombinácii) rozptýliť obavu z pokračovania v trestnej činnosti v prípade jeho prepustenia na slobodu. Za existencie uvedených okolností tak nie je ústavne neudržateľné, ak pri obhájitelnosti takých záverov sa následne už všeobecný súd nezaoberal hodnotením konkrétnej výšky ponúkanej peňažnej záruky.

26. K zárukám rodičov a susedov krajský súd uviedol, že s nimi mal byť sťažovateľ v častom kontakte, no napriek tomu nedokázali na neho pozitívne vplyvať a ovplyvniť jeho správanie, pretože z vypočutých nahrávok bolo možné jednoznačne ustáliť arogantné správanie sťažovateľa. Pokiaľ ide o hodnotenie krajského súdu, že z vyjadrenia správcu katolíckej farnosti [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] nevyplýva, že by sťažovateľa poznal celý život, naopak, poznal iba jeho rodinu, čo bolo s ohľadom na už uvedené nepresvedčivé, ústavný súd s touto interpretáciou príslušných listín nemôže súhlasiť. Ponúknutú záruku dôveryhodnej osoby či potvrdenie o vierohodnosti je totiž potrebné čítať s porozumením. Ak sa v nich uvádza, že správca farnosti pozná rodičov sťažovateľa a širšiu rodinu, ktorá žije bezúhonným životom, neznamená to, že nemá poznať samotného sťažovateľa. Osobitne za situácie, keď hneď nasledujúca veta potvrdenia o vierohodnosti uvádza, že za bezúhonného a čestného človeka považuje aj [REDAKOVANÉ], a rovnako za situácie, keď z obsahu listiny zrozumiteľne vyplýva bezprostredná spätosť sťažovateľa s predmetnou farnosťou, keď tento tam bol v roku 2001 krstený a v roku 2011 pristúpil v nej k sviatosti 1. sv. prijímania. Ústavný súd na tento nedostatok riadneho odôvodnenia všeobecných súdov nereagoval zrušením napadnutého uznesenia, ale, uvedomujúc si naliehavosť rozhodovania o osobnej slobode, uplatňujúc princíp racionality v konaní o ústavných sťažnostiach, sám posúdil tieto okolnosti a zistil, že ústavná sťažnosť ani v tejto časti nie je dôvodná. Jednak tomu nasvedčuje predchádzajúca argumentačná mozaika, akcentujúc najmä závažnosť a povahu trestnej činnosti a osobu sťažovateľa (ktorú už ústavný súd odobril), a jednak absencia konkrétneho a reálneho pôsobenia správcu farnosti na sťažovateľa. Z predložených listín je síce nepochybne badať úprimný záujem sťažovateľa naliehavo presvedčiť konajúci súd o schopnosti správcu farnosti byť dôveryhodnou osobou, avšak tento nebol dovedený do zmysluplných dôsledkov, keď dôraz mal byť venovaný nie (nielen) všeobecným textáciám v zmysle Trestného poriadku, ale konkrétnym spôsobom, ako správca farnosti bude (je schopný) na sťažovateľa pôsobiť. To sú totiž rozhodujúce skutočnosti (schopnosť príslušnej osoby mať reálny dosah na správanie sťažovateľa – vecný substrát), ktoré by mali vplyv na rozhodovanie súdu o nahradení väzby zárukou dôveryhodnej osoby (okrem skúmania samotnej osoby, ktorá záruku ponúka – personálny substrát). Všeobecný súd nie je pritom povinný tieto okolnosti zisťovať sám a z úradnej povinnosti (pokiaľ ich ponúknutá záruka neobsahuje), ale zodpovednosť za ich uvedenie je v rukách samotného obvineného.

27. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného

základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

28. Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.4. K porušeniu základného práva na osobnú slobodu napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

29. Sťažovateľ svoju ústavnú sťažnosť smeroval aj proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu, hoci v čase podania ústavnej sťažnosti (28. augusta 2025) toto uznesenie ani nebolo vyhotovené (sťažovateľovmu advokátovi bolo doručené 19. septembra 2025). Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na urýchlené rozhodnutie o osobnej slobode postupom najvyššieho súdu sa ústavný súd vysporiadal v stati III.1. Okrem toho bolo predmetom sťažovateľovej ústavnej sťažnosti iba namietané porušenie základného práva na osobnú slobodu. Rozhodnutie najvyššieho súdu o sťažnosti sťažovateľa podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku ale nie je rozhodovaním o väzbe, a preto medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a základným právom na osobnú slobodu z tohto dôvodu absentuje príčinná súvislosť. Navyše v rámci prieskumu sťažnosti pre nečinnosť sa najvyšší súd ani nemohol zaoberať vecnou správnosťou procesného postupu krajského súdu.

30. Okrem toho sťažovateľ aj vo svojom doplnení ústavnej sťažnosti (z 22. septembra 2025) iba poukazoval na dĺžku rozhodovania najvyššieho súdu, resp. dĺžku vyhotovenia predmetného uznesenia, ale nepredniesol žiadnu argumentáciu smerujúcu proti záverom predmetného rozhodnutia, t. j. že v rámci postupu krajského súdu nedošlo k prieťahom. Ústavný súd teda musel vzhľadom na už uvedené konštatovať, že ústavná sťažnosť sťažovateľa, ktorý je v konaní pred ústavným súdom kvalifikovane právne zastúpený, je v tejto časti nedostatočná, pretože jej chýba relevantné odôvodnenie vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu, čo predstavuje nedostatok zakladajúci dôvod na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku náležitostí ustanovených zákonom (podobne III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, I. ÚS 291/2017, IV. ÚS 91/2018).

31. Z hľadiska predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti je v tomto konkrétnom prípade teda podstatná najmä požiadavka plynúca z § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde, a to požiadavka relevantnej ústavnoprávnej argumentácie (konkrétne skutkové a právne dôvody) namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu, ako aj z § 45 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 tohto zákona neustanovuje inak. V súvislosti s týmto nedostatkom ústavný súd pripomína, že ho nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 77/08, III. ÚS 357/2010, I. ÚS 547/2016, I. ÚS 432/2016). Vzhľadom na to, že nesplnenie zákonom

ustanovených náležitostí sa v tejto časti netýkalo len formálnych náležitostí ústavnej sťažnosti, ale jej esenciálnych obsahových náležitostí (absencia relevantného odôvodnenia ústavnej sťažnosti), ústavný súd sťažovateľa nevyzýval na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti (m. m. II. ÚS 58/2019, I. ÚS 346/2019, I. ÚS 351/2019).

32. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu teda ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) a g) zákona o ústavnom súde.

33. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa, ako ich špecifikoval v petite svojej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. októbra 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu